

GOTOVO SAVRŠENO UBOJSTVO

Ništa nije ukazivalo na ubojstvo. Čovjek je umro u bolnici. Mjesecima prije toga je obilazio razne specijaliste dok su kilogrami s njega nestajali bez vidljivog fizičkog uzroka. Jedina dijagnoza je bila stomachum neurosis. Ne znajući što bi s njim, smjestili su ga u bolnicu i vršili kompletne pretrage, a onda im je umro. Udovica je bila neutješna. Bolnica je sa zebnjom čekala moguću tužbu za liječnički nemar. Nazvao me patolog. Ja sam, inače, viši inspektor Ante Vrandečić, a patolog je Ivan Šarić, moj prijatelj.

- Ante, skokni do mene na posao. Zanimat će te što sam otkrio.

Došao sam što sam brže mogao, jer me Ivan nikad nije zvao uzalud, pogotovo ne s takvim uzbuđenjem. Mrtvaci su naš svakodnevni posao. Nema tu ničega uzbudljivog. Ljudi umiru. Od bolesti, starosti, u nesrećama ili ih netko ubije.

- Pogledaj ovo, Ante – govorio je Ivan gotovo u transu.
- Ja ne vidim ništa. Što je to? – pokazao sam na čudni organ kojeg je držao u rukama i rastvarao pokazujući mi njegovu unutrašnjost.
- Kako što je to? Želudac.
- Želudac? I što si vidio u tom želucu da si mene morao zvati?
- Vidiš li ovo? – zaokruži prstom po sivoj masi kojom je želudac bio obložen iznutra.
- Što je to? Prljavi želudac? Mora biti takav ako je hrana prolazila kroz njega – pokušavao sam spasiti svoje dostojanstvo.
- Ne mora. Vidiš ovaj sloj kojim je prevučen? I ja ga prvi put vidim. Kao da se nešto dugo vremena lijepilo i lijepilo i na kraju ga potpuno obložilo.
- I? Što bi to moglo biti?
- Ne znam prije no što napravimo analizu, ali sam siguran da ovaj sloj nije dozvoljavao infiltriranje nutrijenata u krv. Zbog toga je mršavio i na kraju umro.

Pozvao sam gospođu na razgovor. Morao sam to obaviti, iako nije bila osumnjičena jer je uzrok smrti bio još uvijek nepoznat. Došla je u dubokoj crnini. Na glavi je imala toku s velom preko lica. To mi se učinilo kao pretjerivanje. Brisala je suze dok je razgovarala sa mnom i svaki put pri tome podizala veo, a onda joj je valjda dosadilo, pa ga je prebacila preko toke. Tako sam u svoj toj njenoj tuzi i šmrcaju uspio uhvatiti nekoliko pogleda, gotovo zagonetnih smiješaka. Nisu se uklapali u sliku koju je željela pružiti o sebi.

Ispitivao sam je o prehrani njenog supruga, o hrani koju je volio, o ovisnostima. Odgovori su bili kao što sam i očekivao. Bio je normalan u svemu, osim što je jako volio jesti svinjske nogice. Ispratio sam je iz ureda, a zatim zamišljeno gledao kroz prozor. Neobičan je taj detalj sa svinjskim nogicama. Koja bi supruga baš to naglasila? Moja bi odmah rekla da sam živio neurednim životom, jeo brzu hranu, puno pušio. Eto, valjda ni sve supruge nisu iste.

I nisu, hvala nebesima. Nalazi su stigli već sljedećeg tjedna. Nakupine na unutarnjim stjenkama želuca su bile svinjske čekinje usitnjene do neprepoznatljivosti. Ivan me ponovno pozvao i dugo objašnjavao kako su se , ovako usitnjene, ukopavale u stjenku želuca i s vremenom napravile neprobojnu barijeru onome što treba ljudski organizam da bi preživio.

Slušao sam Ivanovo izlaganje, ali mi se istovremeno vrtio razgovor između mene i udovice . Najednom mi je kliknulo. Sve je sjelo na svoje mjesto. Još samo trebam dobiti nalog za pretres stana. Čak sam znao i gdje ću tražiti dokaze.

Dočekala nas je u crnini. Bez toke i vela. U očima sam joj ovaj put vidio strah. Znala je da znam. Izrecitirao sam ono što sam morao, predstavio ekipu, a zatim krenuo prema kuhinji.

- Gospođo, imate li mlin za kavu ?
- Nemam – odgovorila s smireno.
- U tom slučaju, moramo pretražiti stan.

Sjela je za stol, podbočivši glavu dlanovima i prkosno gledala kako otvaramo vrata i ladice. Ugledao sam ga na gornjoj polici ormarića poviše štednjaka. Bio je skriven teglom. Stari Kruppsov mlin za kavu. Električni. Skinuo sam poklopac. Unutra nije bilo tragova mljevene kave. Tek nekakav sivi prah . Znao sam da je slučaj riješen.